

[Lenger]

Her er vi fremme ved det afgørende punkt. Det er, om der faktisk er penge i debatten, om der er penge i den positive holdning, vi har i dag. Jeg tror ikke, debatten i sig selv flytter kroner. Den kan fastholde holdninger, og det er vigtigt, men dagsordenen giver trods alt et godt udgangspunkt for det videre arbejde, som det så er op til de relevante organisationer, partierne, deltagerne i den offentlige debat og andre at fylde ud. Vi har et godt udgangspunkt for den videre debat, og vi har et godt udgangspunkt for den videre argumentation.

Jeg synes også, det er vigtigt at sige, at i betragtning af, hvor store udgifter indsatsen mod AIDS vil beslaglægge i de kommende år, kan vi ikke gå ud fra, at vi kan regne med, at midlerne vil kunne afholdes inden for Indenrigsministeriets nuværende økonomiske rammer. Hvis det bliver stillet op som en forudsætning, at Indenrigsministeriet selv skal finde pengene, ved vi, at der kommer meget få bukser ud af det skind.

Jeg synes ligesom hr. Henning Rasmussen og fru Dorte Bennedsen, at indenrigsministeren var meget upræcis, da vi kom til spørgsmålet om, i hvilket omfang der faktisk vil blive stillet økonomiske midler til rådighed. Han kan selvfølgelig have sine gode grunde til, at spørgsmålet ikke er afklaret, men hvis der går alt for lang tid, eller hvis det, der kommer næste gang, er at regne for en dråbe i havet, så vil der ske to ting: vi må tage en ny politisk runde, og den brede politiske enighed, som jeg er glad for at der er, vil næppe kunne holde. Der er ingen tvivl om, at hvis de holdninger, vi har, skal have vægt, så må vi også kunne fremvise resultater, og resultater i denne forbindelse koster altså penge.

Jeg vil slutte mit indlæg med at love ministeren, at vi i fremtiden vil være præcis lige så flittige og aktive i debatten på det her område, som vi har været hidtil. Jeg håber, at vedtagelsen af dagsordenen og ikke mindst de oplysninger, der er kommet fra Sundhedsstyrelsen i de seneste dage, vil betyde, at vi nu endelig får stillet de nødvendige økonomiske midler til rådighed, sådan at spørgsmålet om indsatsen mod AIDS ikke skal blive genstand for et politisk slagsmål i fremtiden, for det vil være meget ulykkeligt for alle parter.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Formanden må undskylde, at jeg beder om endnu en kort bemærkning, men jeg konstaterede til min noget måbende overraskelse, at ministeren ikke havde bedt om ordet. Jeg vil godt endnu en gang spørge ministeren, om han dog ikke i det mindste vil bekræfte eller meddele, om han har forestillet sig, at bevillinger til dette område først skal på finansloven for 1988, eller det er bevillinger i dette forår.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Med den tavshed, ministeren giver udtryk for – hvis man kan sige det sådan – kan jeg bare sige til ministeren, at det varer ikke ret mange halve uger, før ministeren hører fra os igen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 49 af Dorte Bennedsen (S), Grethe Fenger Møller (KF), Bente Nielsen (V), Lenger (SF), Dagmar Mørk Jensen (RV), Birgith Mogensen (CD), Steffensen (KRF) og Tinning (VS) (se foran)

vedtoges med 98 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD og VS) mod 2 (FP)

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 223:

Forslag til lov om forhindring af konflikten på sygehusene.

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 24/3 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Fremskridtspartiet foreslår, at der skal gælde fredspligt på sygehusene til og med 31. marts 1989, og at løn- og arbejdsvilkår på

[Arbejdsministeren]

dette område skal fastlægges af en voldgiftsret. Voldgiftsretten skal ændre de bestående løn- og arbejdsvilkår, så ændringerne kommer i niveau med de øvrige afsluttede overenskomster på det offentlige arbejdsmarked ved denne overenskomstforhandling.

Regeringen er selvsagt opmærksom på, at der på sygehusområdet er afgivet varsler om arbejdsstandsning og blokader pr. 1. april i år af Foreningen af Yngre Læger. Varslerne omfatter en række specificerede afdelinger, især afdelinger for kirurgi, ortopædkirurgi og anæstesi. Der er tale om en relativt begrænset konflikt, der kun omfatter en mindre del af Foreningen af Yngre Lægers medlemmer.

Det er vigtigt for regeringen at understrege betydningen af frie forhandlinger. Også de ansatte på sygehusene har naturligvis denne ret. Disse forhandlinger føres nu i forligsinstitutionen, og regeringen må kraftigt fraråde indblanding i forhandlingerne udefra.

Regeringen vil følge den videre udvikling med største opmærksomhed. Hensynet til patienterne og til, at sygehusene fortsat kan fungere i en eventuel konfliktsituation, må naturligvis til stadighed have første prioritet. Der er for hver enkelt af de berørte sygehusafdelinger indgået beredskabsaftaler mellem parterne, som sikrer, at alt livsvigtigt arbejde kan opretholdes under en eventuel konflikt.

I den forbindelse vil jeg godt helt generelt sige, at retten til frie forhandlinger også medfører en pligt til alvorligt mente bestræbelser for at løse problemerne ad denne vej. Ikke mindst på livsvigtige områder har parterne et meget stort ansvar for at løse deres konflikter på en for samfundet acceptabel måde.

Fremskridtspartiets forslag er i denne sammenhæng aldeles utidigt og virker i den stik modsatte retning. Rent bortset fra, at det også omfatter områder, hvor der ikke for øjeblikket er konfliktrisiko, kan det kun føre til, at man fratager parterne deres ansvar for selv at blive enige om løn- og arbejdsvilkår.

Jeg vil derfor på regeringens vegne meget kraftigt tage afstand fra det foreliggende forslag.

Ole Vagn Christensen (S):

Det er jo ikke første gang, Fremskridtspartiet vil diktere parterne på arbejdsmarkedet løn- og arbejdsvilkår, og det er derfor heller ikke første gang, Socialdemokratiet afviser

denne tanke og vi derfor ikke kan støtte dette forslag.

Socialdemokratiet vil stå vagt om parternes ret til frit at forhandle også på dette område, nemlig sygehusene. Vi er derfor imod tvang og voldgift. Ellers ville vi hurtigt nedbryde hele det fagretlige system og fratage parterne deres ansvar, og vi har den absolutte opfattelse, at det bestemt hverken ville gavne lønmotagernes, de syges eller landets situation. For os at se gør vi bedst i at lade sagen gå sin gang i det almindelige system med forhandlinger og mægling. Vi har som nævnt tiltro til, at parterne også i konfliktsituationer kender det ansvar og den forpligtelse, der naturligvis følger med retten til frie forhandlinger.

Vi finder forslagsstillernes spådomme om katastrofer helt urealistiske og overdrevne. Samfundet har en forpligtelse til at undgå den slags katastrofer, som forslagsstillerne forestiller sig, men vi tror heller ikke på disse spådomme om kaotiske forhold, selv under en konflikt på sygehusområdet.

Derfor vil vi afvise forslaget og lade forhandlingerne gå videre i overensstemmelse med dansk tradition på arbejdsmarkedet.

Bo Kristensen (KF):

Jeg skal på vegne af partierne Venstre, Centrum-Cemokraterne, Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti udtrykke tilfredshed med ministerens bemærkninger til dette lovforslag, som helt klart lægger op til, at det er de frie forhandlingsregler, det her drejer sig om. Vi har noteret os, at parterne på arbejdsmarkedet har vist tilbørligt hensyn til de kritiske områder, og at de har forhandlet sig frem til et udgangspunkt for, hvordan en konflikt lovligt kan gennemføres på dette område.

Vi har kunnet konstatere, at den frie forhandlingsret forpligter parterne på arbejdsmarkedet, og det forventer vi er en af de akser i vores system, som kan bevares, at man respekterer den frihedsgrad, der er, og også det ansvar, der ligger i en forhandlingssituation.

Derfor må vi afvise dette lovforslag fra Fremskridtspartiet.

Tommy Dinesen (SF):

[Tommy Dinesen]

Jeg tror, det er fjerde gang, det her lovforslag bliver behandlet. Jeg ved ikke, om jeg er særlig uheldig, men jeg har også været med til at behandle et andet Fremskridtsforslag, om en privatfinansieret Storebæltsforbindelse. Det var også fjerde gang. Et forslag om ventelister på sygehuse er også fjerde gang. Jeg ved ikke, om man ikke kan finde på nogen nye forslag, men det er også underordnet.

Det forslag, der ligger her, er et, man kunne tro ville blive stillet i nogle østeuropæiske lande eller i nogle diktaturlande. Det er i hvert fald noget, der ligger ganske langt fra det, vi er vant til her i Danmark. Vi har den opfattelse, at de offentligt ansatte er voksne nok og har det ansvar, der skal til, således at de kan føre deres forhandlinger selv.

Vi skal derfor afvise lovforslaget, som det ligger her.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører, hr. Estrup, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige, at Det Radikale Venstre er enig med regeringen i, at man med det arbejdsretssystem, vi har her i landet, naturligvis ikke kan gribe ind, mens forhandlingerne foregår. Man kan godt ønske, at forhandlingerne hurtigt føres til et positivt resultat, men forslaget må vi afvise.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det kan ikke komme som nogen overraskelse for fru Pia Kjærsgaard og Fremskridtspartiet, når jeg siger, at for VS er de frie forhandlinger meget, meget vigtige, og at de selvfølgelig også skal gælde for den offentlige sektor og sygehuspersonalet. For os er de vigtige ikke blot i ord, men også i handling.

Jeg kan ikke lade være med at komme med den lille bemærkning, at man næsten bliver rørt til tårer i dag, når man hører alle partier helt ovre fra højre prise de frie forhandlinger. Men lad det nu være denne gang. Vi afviser også Fremskridtspartiets forslag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at sige, at det var kedeligt, at man ikke gik mere ind i debatten.

Jeg må sige, at uanset hvilke forslag der kommer til behandling her i Folketinget, uanset hvor oerflødige, hvor idiotiske eller alt muligt andet Fremskridtspartiet synes at forslag fra de andre politiske partier kan være, så prøver vi faktisk at læse forslagene grundigt og holde en nogenlunde anstændig ordførertale. Det håber jeg man har bemærket. Jeg skal beklage, at tilfældet ikke er det samme den anden vej rundt.

Når jeg har sagt det, kunne jeg fristes til at spørge, hvad vi egentlig skulle med den lange, lange debat, vi lige har haft om AIDS, for der er snart ikke læger til at behandle patienterne. Den side af sagen burde have haft en særdeles seriøs behandling. Vi har stået her i timevis og drøftet AIDS-patienter, syge mennesker, og vi kan måske forvente, at der om kort tid ikke vil være nogen læger til at behandle disse patienter.

Dette forslag er ikke et af dem, vi regner med dukker op på et eller andet tidspunkt i Folketinget med et andet partinavn på. Det sker jævnligt med vores forslag, men vi er godt klar over, at det kommer ikke til at gælde det her, fordi det drejer sig om syge mennesker, der har behov for behandling.

Over for patienterne står et af de mest forfælede folkefærd, vi overhovedet har herhjemme, nemlig lægestanden, som tilsyneladende sætter egne forhold før patientplejen i modstrid med, hvad man ellers har afgivet løfte om. Det er efter Fremskridtspartiets mening komplet uansvarligt, og vores forslag er fremsat for at afværge den situation, at vores hospitaler stort set lukker, syge sendes hjem og ventelisterne vokser kraftigt.

Hovedargumentet for parterne i den konflikt, vi står lige foran, skulle efter forlydende være patienternes tarv. Det lyder selvfølgelig også pænere, når man udlægger det på den måde. Den historie kendes allerede fra pædagogerne, der strejker for børnenes tarv, og det er jo også sket nogle gange.

På hospitalerne, der for de fleste er det eneste sted, hvor behandling kan finde sted, må strejker ganske enkelt ikke finde sted. Hvem andre end lægerne kan have interesse i denne strejke? Ingen andre end lægerne kan have interesse i det, og det er bemærkelsesværdigt, at der ikke er 100 pct. opbakning til denne helt forfælede magtdemonstration, som er en misbrugsdemonstration. Der er ikke fuld opbakning hos lægerne selv, hvilket

[Pia Kjærsgaard]

selvfølgelig er meget glædeligt. Det er så op til dette Folketing at leve op til ansvaret og sikre, at patienternes tarv bliver varetaget.

Fremskridtspartiet har før forsøgt gennem konkrete forslag at sætte en stopper for strejker på vore sygehuse, men vi har set, at sådanne forslag ikke har haft tilslutning herinde – forstå det, hvem der kan.

Da finansministeren afsluttede sine overskomstforhandlinger, skete det med nogle kraftige forbedringer for de offentligt ansatte, som vi overhovedet ikke har råd til, og som kun kan henføres til et ynkeligt forsøg på at skaffe denne regering nogle flere stemmer i et valgår. Det er ikke lykkedes, men det offentlige har fået forøget sine udgifter. Disse forbedringer finder Fremskridtspartiet også må gælde for lægerne, og derfor har vi ment, at en voldgiftsret må sikre disse ændringer.

Lægerne vil også have kortere arbejdstid, end de har nu, men hvorfor skulle lægerne være mere privilegerede end andre på arbejdsmarkedet? Nej, der må sættes en effektiv stopper for den uro, der alt for ofte er i sundhedssektoren, ikke mindst blandt læger.

Jeg skal beklage, så lidt arbejdsministeren havde gjort ud af sin ordførertale. Arbejdsministeren kom ind på, at retten til frie forhandlinger betyder, at arbejdsmarkedets parter skal klare det selv. Jeg må sige, at jeg har opfattet det, som om den ret, regeringen taler så smukt om, er retten til ikke at foretage sig noget som helst.

Socialdemokratiet sagde, at det ikke var første gang, Fremskridtspartiet ville diktere parterne. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at i et sundt samfund burde parterne selv finde ud af det. Jeg tror ikke, der er ret mange, ikke engang herinde, der vil påstå, at vi i dag har et sundt samfund. Hvis vi havde et sundt samfund, var der nemlig ikke behov for Fremskridtspartiet, og det er der jo fortsat. Vi har faktisk et sygt samfund, og derfor burde Folketinget løse nogle af de konflikter, som er på vej.

Så var der jo afvisning på én gang fra de Konservative, Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti. Det klarede hr. Bo Kristensen lige på en studs og henholdt sig til arbejdsministerens redegørelse. Den er jeg absolut ikke enig i og derfor heller ikke enig med de Konservative, Venstre, CD eller Kristeligt

Folkeparti. Det kan hr. Bo Kristensen godt hilse mange gange i morgen tidlig og sige.

SF mener, at parterne er voksne nok til at klare ærterne selv. Det er jeg dybt uenig i. Jeg har en nær bekendt, som lige har været indlagt og stadig væk burde være indlagt, men som er blevet sendt hjem, fordi man i øjeblikket er i færd med at tømme hospitalerne for alt, hvad der overhovedet kan kravle ud derfra, fordi man forventer, at konflikten træder i kraft. Det har Fremskridtspartiet forsøgt at forhindre. Det var beklageligt, at det ikke lykkedes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Miljø- og planlægningsudvalget (27/3 87):

Udtræder: Albrechtsen (VS)

Ny stedf.: Gade (SF)

Arbejdsmarkedsudvalget (27/3 87):

Udtræder: Erenbjerg (S)

Ny stedf.: Joanna Rønn (S)

Det politisk-økonomiske udvalg (27/3 87):

Udtræder: Erling Olsen (S)

Nyt medl.: Ritt Bjerregaard (S)

Miljø- og planlægningsudvalget (31/3 87):

Udtræder: Tørnæs (V)

Nyt medl.: Bente Nielsen (V)

[Formanden]

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 1. april 1987, kl. 13.00. den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 19.06

Angående dagsordenen skal jeg henvise til
